

Som-hi que ja arribem! (Ara que la bugada està estesa)

written by Laura Arenas | 16 d'abril de 2017

Ara fa un any, em vaig preguntar què podia aportar al Secretariat Nacional i per què volia presentar la meva candidatura. Havia participat de voluntària a totes les mobilitzacions. Com molta altra gent, com la gran quantitat de voluntaris i voluntàries de l'ANC que sempre hi són. Som aquesta gent anònima que no agafa mai el micro, que no surt a cap foto i que sovint passa inadvertida per a la majoria, perquè el nostre paper no és “que se'ns vegi”, sinó ajudar, en el que calgui, en el que ens diguin. A disposar!

I vaig pensar que tota aquesta gent, tots aquests milers de voluntaris també mereixíem d'alguna manera tenir veu. Perquè això que estem vivint i que s'ha batejat com la revolució dels somriures és també el procés de la il·lusió. Només amb aquesta il·lusió anònima que s'ha despertat entre milers i milers de voluntaris a tots els pobles, barris i ciutats del nostre país es pot entendre el que estem vivint.

Això és, per a mi, el que ho fa únic. Gairebé no fa ni cinc anys. Però han estat suficients per treure'ns de casa a milers de catalans, la majoria de nosaltres sense experiència militant prèvia, i posar-nos a treballar.

Algun dia això serà el que més valorarem; que vam aconseguir treure de casa una mare de 6 fills com jo, que prou feina tenia amb gestionar casa seva, i posar-nos a treballar, empesos per aquesta il·lusió, per fer realitat la independència de Catalunya, perquè vam creure que érem capaços de fer-ho. I ho seguim creient.

I ara aquella il·lusió explosiva del començament té també la maduresa del que hem fet i viscut i la responsabilitat del que sabem que tenim a davant.

I és amb aquesta il·lusió, ara madura, que afrontem aquests mesos decisius que ens esperen fins al referèndum, d'ara fins que tots els catalans puguin dipositar, en llibertat, el seu vot i decidir si volen que Catalunya esdevingui un Estat independent.

La bugada ja està estesa. Ara hem d'esperar que s'eixugui, plegar-la, planxar-la i estarà a punt. Aquest serà el nostre moment, quan ho hàgim deixat tot a punt i ens convoquem a votar. Poden passar moltes coses, tots ho sabem, no ens enganyem. Però hi serem. Com hi vam ser aquella primera vegada que se'ns va convocar. No vaig preguntar mai "què hauré de fer". Vaig dir "hi seré".

Aquest "hi serem" és un patrimoni col·lectiu que ha estat motor i que ara serà la garantia que no deixarem que ens trepitgin. Garantia que no deixarem que ens impugnin i inhabilitin com a poble. Garantia que les nostres institucions seguiran vives i fent la seva feina perquè nosaltres hi serem.

Sabeu què és el que em va fer decidir finalment a presentar-me? Que n'estava farta de tots aquests que tot ho critiquen, que només saben veure pegues a tot arreu, que sempre van per la vida mirant-nos a la resta amb suficiència... però que jo no els he vist mai enlloc fent res. I volia reivindicar els que sempre hi som, els que simplement hi som perquè volem ajudar, els que no jutgem els altres, sinó que oferim el nostre compromís.

Algú va dir "els cansats fan la feina". Jo crec que ara, a les portes del referèndum, podem dir que els que teníem il·lusió hem fet la feina. I ara mirem la bugada estesa, i sabem que tot està a punt. I que hi som molt a prop. Com quan viatgem i de sobte, després d'un revolt, veiem apuntar el campanar del poble veí, així s'aixeca davant nostre el "referèndum o referèndum". Així el comencem a veure. I així com quan vas en el cotxe amb la família, amb nens, i veus aquest campanar, destí, tots cridem "ja arribem!".

Ja arribem. Seguim treballant. Fins la Independència.